

## Arrest

nr. 206 551 van 5 juli 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET  
Bischoffsheimlaan 36  
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 192.182 van 19 september 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bovenvermelde bijlagen 13septies en 13sexies werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 14 maart 2010 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Op 4 april 2011 ontvangt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 14 september 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“Aan mevrouw die verklaart te heten;*

*naam: D. (...)*

*voornaam: S.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: Nador*

*nationaliteit: Marokko*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN;**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Artikel 74/14; Reden waarom gaan termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan:*

*X artikel 74! 14 §3,1: er bestaat een risico op onderduiken,*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten vaan haar betekend op 040.04.2011. Er is dus een risico op onderduiken.*

*Er word geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdelingen na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor hij kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS**

*(...)*

*Vasthouding*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING**

*(...).”*

1.4. Eveneens op 13 september 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) waarvan verzoekster ook op 14 september 2017 in kennis wordt gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

*“Aan mevrouw die verklaart te heten;*

*naam: D. (...)*

*voornaam: S.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: Nador*

*nationaliteit: Marokko*

*Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volste toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2017 gaal gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: o 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 04.04.2011. Er is dus een risico op onderduiken.

Voor deze reden wordt haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

o voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel.”

#### 2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de beslissing tot terugleiding en de beslissing tot vasthouding die zijn opgenomen in de bestreden bijlage 13septies. Immers werd verzoekster blijkens het administratief dossier eind december 2017 vrijgesteld waardoor ze niet meer vastgehouden is met het oog op een gedwongen terugleiding naar de grens.

#### 3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgenomen in de bijlage 13septies en tegen het inreisverbod

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat enkel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het algemeen beginsel ‘audi alteram partem’, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Na een oplijsting van een aantal Grondwettelijke, wettelijke en verdragsbepalingen, betoogt verzoekster concreet als volgt:

*“La décision attaquée applique la directive retour, l'article 7 de la loi du 10.12.1980 qui constitue la base légale de la décision litigieuse, étant en fait la transposition de cette directive en droit belge.*

*L'Article 41 § 2 de la Charte ainsi que le principe général du droit Audi alteram partem obligent, l'administration d'entendre toute personne à l'égard de laquelle elle entend prendre une mesure pouvant avoir une conséquence défavorable à son encontre.*

*Dans cette mesure, les garanties prévues dans la Charte sont d'application au cas d'espèce.*

*Il est incontestable que l'ordre de quitter le territoire (avec maintien en détention, assorti d'une interdiction d'entrée), qui a été notifié à la requérante, l'affecte négativement puisque cela signifie à tout le moins une interruption dans la vie familiale qu'elle mène avec son compagnon et le fils de celui-ci, et ce pour une durée indéterminée.*

*Si la requérante avait été interrogée par la partie adverse, elle aurait pu faire valoir des éléments d'ordre familial, et notamment sa relation stable avec Monsieur [D.-I.], en séjour illimité ne Belgique. La relation du couple est sérieuse et est établie par plusieurs éléments joints en annexe.*

*Le principe général de droit Audi alteram partem et l'article 41 §2 de la Charte n'ont pas été respectés.*

*Votre Conseil a rappelé que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande' du 22 novembre 2012(C-277/II), notamment, indiqué ce qui suit :*

*(...)*

*Un arrêt du Conseil d'Etat n° 230.257 du 19 février 2015 reconnaît également le droit d'être entendu.*

*Il ressort de la jurisprudence de votre Conseil que vous avez rappelé à plusieurs reprises l'importance de droit à être entendu. Dans un arrêt du 20 avril 2017, Votre conseil annule une interdiction d'entrée en raison d'une violation du droit d'être entendu et a notamment indiqué ce qui suit :*

*(...)(CCE, n°185 611 du 20 avril 2017)*

*Ou encore, dans un arrêt du 12 juillet 2017, votre conseil a également ordonné la suspension en extrême urgence d'un ordre de quitter le territoire étant donné que la personne concernée n'avait pas été entendue avant la prise de l'acte attaqué et a notamment indiqué ce qui suit :*

*(...) (CCE, n°189 691 du 12 juillet 2017)*

*Traduction libre (...)*

*La requérante forme une famille nucléaire avec son compagnon..*

*L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :*

*« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »  
Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.*

*En n'ayant pas entendu la requérante qui aurait pu faire état d'une vie familiale en Belgique (compagnon), la partie adverse n'a pas tenu compte de cette vie familiale.*

*Il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de la vie familiale du requérant, puisqu'il n'y est fait mention nulle part. La partie adverse a dès lors violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41 §2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation des décisions administratives ainsi que l'article du CIDE."*

3.2. De motieven kunnen op eenvoudige wijze in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft ze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt alleszins niet duidelijk op welk punt de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan een vreemdeling, “*wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*”. Verzoekster betwist niet dat zij zich in dat geval bevindt.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

3.6. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, veronderstelt vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.7. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.8. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van hechte en effectief beleefde persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

3.9. Verzoekster houdt voor dat zij een duurzame partnerrelatie heeft met dhr. D.-I., die over een onbeperkt verblijf in België beschikt, en dat deze partnerrelatie ernstig is en wordt aangetoond door verschillende documenten die worden gevoegd bij het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekster 7 getuigenverklaringen toevoegt aan het verzoekschrift alsook een huurcontract op naam van dhr. D.-I.

3.10. Wat betreft een eventueel bewijs van samenwonen, stelt de Raad vast dat het huurcontract (stuk 9) enkel op naam van dhr. D.-I. staat en geen enkele melding maakt van verzoekster. In het huurcontract staat het adres van het gehuurd appartement vermeld, te lokaliseren in 1080 Brussel (Molenbeek).

In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag vreemdelingencontrole dat werd opgesteld op 13 september 2017 door de lokale politie van Brussel (PZ Zuid) naar aanleiding van de interpellatie van verzoekster. Daaruit blijkt dat verzoekster werd gevraagd om het adres op te geven waar zij verblijft in België. Verzoekster vermeldde een adres in 1070 Brussel (Anderlecht).

Het adres dat verzoekster opgaf als haar verblijfsadres correspondeert aldus niet met het adres vermeld in het huurcontract waar dhr. D.-I. woont.

Aldus kan het voorgelegde huurcontract niet worden aangenomen als een bewijs van samenwonen. Verder merkt de Raad op dat verzoekster geen andere elementen voorlegt die een samenwonen aantonen, noch blijkt zulks uit het administratief dossier.

3.11. De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift onder de hoofding, “*exposé des faits*” nog opwerpt, “*La requérante a introduit un recours en extrême urgence qui a débouché sur un arrêt de*

*rejet au motif principal de l'insuffisance d'éléments pour établir une vie familiale. En effet, lors de son arrestation, lorsque la police lui a demandé où elle habitait, elle a donné l'adresse de l'appartement où elle vivait en 2011 à Anderlecht, à l'époque où elle avait effectué une démarche auprès de l'Etat civil de cette commune.*

*Il s'agissait de la dernière adresse de la requérante connue par l'administration. La requérante a donné cette adresse parce qu'il s'agissait de sa dernière adresse connue par l'administration puisqu'elle y avait effectué une démarche au service Etat civil. En outre, la police ne lui ayant absolument pas demandé si elle avait des éléments d'ordre familial ou médical à faire valoir, la requérante ne pouvait percevoir l'utilité de donner son adresse actuelle à la police. Dans le cas contraire, si la police avait procédé à son audition et qu'elle avait pu faire valoir sa relation et sa cohabitation avec Monsieur [D.-I.], il est évident que, dans ce cas, elle aurait donné l'adresse actuelle où elle cohabite avec lui." De Raad kan echter bezwaarlijk de redenering van verzoekster volgen dat ze haar actueel adres niet opgaf omdat de politie haar bij haar gehoor niet vroeg of ze medische of familiale elementen had die ze naar voren wou brengen. De Raad ziet het verband niet in tussen beide elementen.*

3.12. Verzoekster brengt 7 getuigenverklaringen aan die haar voorgehouden partnerrelatie met dhr. D.-I. attesteren. De Raad merkt op dat de getuigenverklaring opgenomen in stuk nr. 6 enkel attesteert dat verzoekster en dhr. D.-I. trouwe klanten zijn van een bakkerij. Deze getuigenverklaring kan niet ernstig worden weerhouden als een bewijs van een partnerrelatie. In de getuigenverklaringen opgenomen in de stukken 4 en 8 wordt verklaard dat verzoekster en dhr. D.-I. onder hetzelfde dak leven. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt echter dat het verblijfsadres dat verzoekster opgaf naar aanleiding van de vreemdelingencontrole niet correspondeert met het verblijfsadres van dhr. D.-I. Derhalve kan aan deze getuigenverklaringen geen geloof worden gehecht. De getuigenverklaringen opgenomen in de stukken 3, 5 en 7 melden in gelijkaardige bewoordingen dat verzoekster sinds 2012 dan wel sinds 2013 een relatie heeft met dhr. D.-I. en dat zij een correcte en respectvolle vrouw is. Deze getuigenverklaringen hebben een gesolliciteerd karakter zodat er weinig tot geen bewijswaarde vanuit gaat. Bovendien betreft het allemaal zeer korte stereotiepe verklaringen zonder al te veel details aangaande het bestaan van verzoeksters voorgehouden partnerrelatie. Tevens blijkt dat het aanvangspunt van de voorgehouden relatie dan weer eens in 2012 dan weer in 2013 wordt gesitueerd. Hiermee wordt niet aangetoond dat de banden tussen verzoekster en dhr. D.-I. dermate hecht en effectief beleefd zijn dat er sprake is van een stabiele de facto partnerrelatie die valt onder het begrip "gezinsleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Wat betreft de getuigenverklaring van dhr. D.-I. zelf (stuk nr.2), stelt de Raad vast dat hij attesteert dat verzoekster zijn "metgezel" ('compagne') is sinds 2012, dat zij samen wonen, dat zij willen trouwen en dat hij zich geen leven zonder haar kan voorstellen. De Raad wijst er nogmaals op dat het verblijfsadres dat verzoekster opgaf naar aanleiding van de vreemdelingencontrole niet correspondeert met het verblijfsadres van dhr. D.-I. Verder wordt nergens aangetoond noch blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster samenwoont met dhr. D.-I. Deze vaststellingen halen de getuigenverklaring van dhr. D.-I. dan ook onderuit. Bovendien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van familieleden in België noch van haar voorgehouden partnerrelatie, hoewel zij in het kader van dit administratief verslag vreemdelingencontrole, dat voorafging aan de bestreden beslissingen, in de gelegenheid werd gesteld om een aantal elementen aan te brengen met betrekking tot de redenen voor haar verblijf in België en haar gezinsleven. Verzoekster is dus slecht geplaatst om te stellen dat, mocht zij zijn gehoord, ze elementen naar voren zou hebben gebracht aangaande haar relatie met de heer D.-I.

3.14. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier enkel blijkt dat een aanvraag voor een verklaring van wettelijke samenwoningst werd ingediend op 16 februari 2011 en dat deze door de bevoegde gemeente werd geweigerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze wettelijke samenwoningst werd gevraagd in functie van dhr. D.-I. Bovendien verklaart dhr. D.-I. dat hij een relatie heeft met verzoekster sinds 2012, hetgeen niet overeenkomt met de datum van de aanvraag van de verklaring van wettelijke samenwoningst, met name 16 februari 2011. Er blijkt verder uit het administratief dossier niet dat enige stappen werden ondernomen om te kunnen huwen, noch wordt zulks aangetoond. Ten slotte kan ook worden verwacht dat indien de voorgehouden relatie reeds zou bestaan sinds 2012, er meer elementen kunnen worden voorgelegd ter staving van deze partnerrelatie dan enkel een huurcontract en stereotiepe getuigenverklaringen.

3.15. In het licht van het geheel van de besproken elementen, besluit de Raad dat verzoekster in gebreke blijft het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele de facto partnerrelatie tussen haarzelf en dhr. D.-I., aan te tonen zodat ook niet

blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met een beschermenswaardig gezinsleven. Bijgevolg blijkt niet dat er zich een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM of in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opdrong in de bestreden beslissing of dat over de voorgehouden partnerrelatie diende te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.16. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

3.17. In casu wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormen van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden bevel kan niet anders worden aangemerkt dan als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

3.18. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36 ). In zoverre het beginsel "audi alteram partem", dit is het hoorrecht als Belgisch beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden wordt geacht, wijst de Raad er evenwel op dat dit beginsel in zijn Belgische variant dezelfde inhoud heeft als het beginsel in zijn Unierechtelijke variant (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329) en van toepassing is wanneer het bestuur een beslissing neemt die de belangen van de verzoekende partij op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.19. Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

3.20. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.21. Verzoekster houdt voor dat zij gehoord had moeten worden omtrent haar voorgehouden gezinsleven in België, met name haar partner, kinderen en uitgebreide familie. Het blijkt echter dat verzoekster wel degelijk is gehoord en dat zij daarbij geen elementen inzake een gezinsleven heeft verstrekt (cf. punt 3.13.). Uit wat hierboven werd besproken met betrekking tot de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt bovendien dat verzoekster er niet in slaagt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.22. Verzoekster toont dus niet aan dat, mocht ze zijn gehoord door de verwerende partij zelf in plaats van door de politie en die haar specifiek had gevraagd of er familiale elementen waren die zijn wenste naar voren te brengen, zij enige concrete en dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen, naast de getuigenverklaringen en het huurcontract, die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven hadden kunnen aantonen en die de besluitvorming van de gemachtigde had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht noch een schending van het algemeen beginsel 'audi alteram partem' wordt aangetoond.

3.23. Gelet op bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.24. In een tweede middel werpt verzoekster opnieuw de schending op van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel 'audi alteram partem', van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM en van de Terugkeerrichtlijn.

Na de weergave van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoekster concreet als volgt :

*"Deuxième branche : l'interdiction d'entrée ne tient pas compte de la vie familiale de la requérante. Ainsi qu'il est exposé au premier moyen, la partie adverse a délivré à la requérante une décision d'éloignement en violation de son droit à être entendue.*

*Dès lors, elle n'a pu expliquer sa situation familiale de sorte que la partie adverse n'en tient aucunement compte dans la motivation de sa décision quant à la durée de l'interdiction d'entrée. Or, Le législateur a prévu de manière claire que la durée d'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.*

*De la sorte, la partie adverse viole non seulement l'article 74/11 qui impose l'obligation de prendre en considération la vie familiale de l'intéressée mais également l'article 8 de la CEDH en ce qu'elle entraîne une ingérence disproportionnée dans la vie familiale de la requérante.*

*La décision est par conséquent motivée de manière inadéquate en violation de l'obligation de motivation formelle imposée à l'administration par l'art. 62."*

3.25. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Gezien verzoekster bij haar horen door de politie geen gewag gemaakt heeft van een gezinsleven, kan de verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande dit gezinsleven in het bestreden inreisverbod. Bovendien toont verzoekster niet aan dat mocht ze zijn gehoord door de verwerende partij en daarbij specifiek zijn gevraagd om elementen mee te delen aangaande haar gezinsleven, zij enige concrete en dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen, naast de getuigenverklaringen en het huurcontract, die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven hadden kunnen aantonen en die de besluitvorming



van de gemachtigde had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden een inreisverbod op te leggen voor de duur van 2 jaar .

Het tweede middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA